

Az Olvasóhoz

Szerintem az az ember még nem született meg, aki soha ne mondott, tett volna olyan dolgot, ami – hogy finoman fogalmazzak – a környezetében hangos röhögést váltott ki. Különösen igaz ez a gyerekszámra. Akiknek van gyereke, azok még hosszú évtizedek után is emlegetik, hogyan égette le őket csemetéjük, vagy éppen fakasztotta hangos nevetésre a felnőtteket. Vagy a kettő együtt.

A több mint negyvenéves pedagógusi pályám során, számtalanszor futottam bele olyan diák „eszmefuttatásokba”, amikre ha gondolok, a mai napig megnevettetnek. És a kollégák se fukarkodtak soha, nekik is bőven kijutott a „diákbölcsességből”, amit aztán közkinccsé is tettek. Aztán persze, én is csináltam hülyeséget, nem is egyet, meg mondtam is, hiszen a tanár is lehet „kretén”. Ezt szerintem, a kollégáim sem vitatják.

És ugye, azt senki nem gondolja komolyan, hogy eszetlenek csak gyerekek, diákok, vagy tanárok lehetnek? A könyv második része mindenkiről lerántja a leplet. Lett légyen az illető csecsszopó, vagy aggastyán. Esetleg középkorú. Ha bármilyen kreténséget elkövetett életében, akkor itt a helye!

Ebben a kötetben olyan rövid anekdotákat találsz, amelyek garantáltan próbára teszik a

nevetőizmaidat. A javarészt saját családommal megesett történetek közé bőséggel kerültek ismerősöktől, barátoktól, rokonoktól, kollégáktól begyűjtött esetek is. Egyetlen egy közös van bennük: kivétel nélkül mind megtörtént. Azaz, ahogy anno nagymamám mondogatta: „Nem mese ez, gyermek!”

Az anekdoták elmesélői nem kértek anonimitást, de mivel a bennük szereplők közül a legtöbbben még élnek, az akkori gyerekek meg pláne, így a történetekben a neveket megmástitottam. Igen, még a saját családom eseteit is jó néhány esetben „álcáztam”, bár, aki egy kicsit is ismer engem, vagy olvasott már tőlem, nagy eséllyel kitalálhatja, miket „követtek el” az én véreim. A saját kreténségeimet viszont névvel vállalom fel, részint, mert nekem már úgyis mindegy, merthogy engem még soha senki nem vádolt meg azzal, hogy normális vagyok. Szóval, nekem nincs veszíteni valóm. Másrészt: ki mit főzött, egye meg!

Itt szeretnék köszönetet mondani azoknak, akik nélkül ez a könyv nem jöhetett volna létre: Sky S.T-nek a „cenzúráért” és a rengeteg iskolás történetért, Bogyó Máriának azért, mert mindent megtett érte, hogy helyesírási hiba ne maradjon a könyvben. És ha ez még nem lenne elég, ő is bőven ellátott iskolás történetekkel. Gréczi Nikinek, Menyhei Mónikának és Pálinkás Angélának, hogy vállalták az előolvasói tiszteket, és ráadásul, még véleményt

is mondtak.

És nem utolsó sorban köszönöm a családom minden tagjának, hogy a mai napig gondoskodnak róla, hogy legyen min nevetni a családi és baráti összejöveteleken.

Kedves Olvasó!

Csapjunk hát bele a lecsóba, jöjjenek a beszólások, az aranyköpések és egyéb (felnőtt) huncutságok!

De egyet ne feledj! Olvasás közben jobb, ha nem eszel, vagy iszol. Nevetés miatt bekövetkezett fulladásért felelősséget nem vállalok!

Jó szórakozást kívánok!

K. Kormos Noémi

Jaj neked, ha cserfes a gyerek!

Értem én a humort, csak nem szeretem

A felnőttek gyakran humorizálnak a gyerekekkel, függetlenül attól, hogy egy két-, hároméves csöppség még nem érti, nem is értheti a humort. Legalábbis nekik egyáltalán nem vicces, amit a nénik, bácsik annak gondolnak. Ők a felnőttek minden mondatát halálosan komolyan veszik.

Grétinek is ebből az egyoldalú viccelődésből lett elege egy napon, amikor az anyukájával és a kisöccsével sétálgattak a falu főutcáján. Egy idős néni állt meg beszélgetni Gréti anyukájával. A néni feltétlenül szükségét érezte, hogy a kislánnyal is váltson pár szót.

– De szép kisöcséd van, hallod-e? Jó lesz ő neked fiamnak, ellopom tőled, mit szólsz hozzá? – kérdezte Grétit, és kíváncsian várta, hogy a kislány miként reagál a poénra. A válasz nem is késett soká. A cserfes, alaposan felvágott nyelvű kislány csipőből tüzelt:

– Ha gyerekre van szükséged, menj haza, és csináltass magadnak! Az öcsémről meg le lehet szállni!

Sose akarj szóra bírni egy gyereket, mert lehet, hogyan sikerül

A következő történet a régmúltban játszódott le. No, nem épp Bem apó idejében, de bizony jó hatvan éve már. Akkoriban azért a gyerekek még nem beszéltek csúnyán, főleg, ha a családban sem volt szokás a csúnya beszéd. Évi családjában pedig nagyon nem volt divat. Ennek ellenére, a hároméves kislánynak igencsak felvágták a nyelvét, és minden tiltás, szigor ellenére is részint úgy káromkodott, mint a kocsis, részint a beszólásaival másodpercek tört része alatt volt képes megsemmisíteni minden felnőttet.

Történt egy szép vasárnap délután, hogy a kis család sétálni indult a faluba. Apuci ölében a pöttyöm Évi. Ahogy sétálgatnak, egyszer csak találkoznak az anyuka régi barátnőjével, aki ismerve, hogy milyen nagyszájú a kislány, azonnal nyúzni kezdte a gyereket, hogy mondjon neki valamit. De hiába volt minden próbálkozás, a kis Évi nem szólalt meg, sőt, még a fejét is elfordította. A barátnő, mielőtt végképp feladta volna, hogy akár csak egy szót is kicsikarjon a kislányból, utoljára csak ennyit mondott:

– Nem állsz szóba velem? Akkor tudd meg, hogy ilyen vagy e: meeee – azzal a kislányra nyújtotta a nyelvét, aki a legnagyobb lelki nyugalommal csak ennyit válaszolt:

– Na, hallod! Neked is jó nagy sz@rhányó lapátod van!

A fantázia nem ismer határokat

Judit, a négyéves kislány faluszerte híres volt szárnyaló fantáziájáról. A falubeliek szívesen elegyedtek szóba a kislánnyal, de bizony azért előfordult, hogy a leányzó története igencsak megdöbben-tette őket.

Történt egyszer, hogy a nagymamáját megállította egy asszony:

– Miért bántod te azt a tüneményes unokádat? Nem szégyelled magad? Hogy mondhatasz neki olyanokat, hogy belefojtod a patakba?

Szegény nagymama, aki soha életében nem emelte fel a hangját, az unokáiért meg az életét adta volna, sőt, már akkor sírva fakadt, ha a szülők sarokba állították a gyereket, értetlenül nézett az asszonyra. A nő elmondta, hogy a kis Judit olyan hihetően adta elő a történetet, hogy neki bizony eszébe se jutott megkérdőjelezni annak az igazságtartalmát.

Amikor a nagy hazaért, könnyes szemmel hívta magához Juditot.

– Gyere már ide, Juditkám! Miért mondtad a Julcsa néninek, hogy én téged megverlek, meg hogy bele akartalak fojtani a patakba? Hát, mikor bántottalak én téged egy szóval is?

– Ó, nagy! Tudod, az nagyon régen volt ám! Amikor itt folyt a patak az udvarunkon, te még kislány voltál, és Évikének hívtak!

Még szerencse, hogy patak a közelben sem volt, a nagyit meg Marinak hívták.

Ne akard, hogy hamar megtanuljon beszélni a gyerek!

A kis Beának már kétévesen is nagyon felvágták a nyelvét. Karakán kiscsaj volt, szívesen segített otthon az édesanyjának, büszke volt, ha valami újat tanult, és attól kezdve önállóan, örömmel végezte el az adott feladatot. Legalábbis az édesanyja úgy gondolta.

Egy szép napon, anya és lánya együtt mentek le a piacra bevásárolni. Az anyuka tele pakolta a kosarat, majd fizetni akart.

– Beácska, fogd már meg légy szíves a táskámat, amíg fizetek!

– Adjad csak, a kosarat is nyugodtan, otthon úgylis engem használsz cselédnek...

Szobatisztaság kontra nagy száj

Máténak, az örökmozgó kisfiúnak a nyelve is pörgött rendesen. Soha nem okozott neki problémát a „csípőből tüzelés”. Bár kétévesen már szobatiszta volt, azért elvétve még előfordult kisebb, nagyobb „baleset”.

Egy napon Máté az anyukájával a városba készült. Mielőtt elindultak volna, az anyuka többször is rákérdezett, nem kell-e bilizni a kisfiúnak. A válasz mindig határozott „nem” volt. Ám amikor már cakkba vágva, útra készen álltak, Máténak sikerült a kiscatyóba nyomizni. Anya nem lett éppen kismult, közölte Mátéval, hogy akkor most a kisfiú

szépen otthon marad a nagyszülőkkel, mert nem hiányzik neki, hogy majd útközben is becsinálja. Máté ártatlan szemekkel nézett az édesanyjára, és csak ennyit kérdezett:

– Miért nem akarsz elvinni? Hát, nem sz@rok tán egyfolytában!

Ki nevel a végén?

A hároméves Ferike első napja az oviban. A gyerekek az udvarra készülnek, ám Ferike nem boldogul a cipőfűzővel, ezért odaszól az óvónéninek:

– Gyere már, kösd be a cipőfűzőmet, mert én nem tudom!

– Dehogynem tudod! Csak akarni kell! – így az óvónéni. Mire Ferike:

– Akarni a végén kell, te meg gyere, és kösd be a cipőfűzőmet, mert én nem tudom!

Antiszáj

A gyerekszáj, az aranyköpések örök témák. Ha van nagyszájú gyerek, akkor a most következő történet főszereplőjét akár antiszájnak is nevezhetnénk. Ádám fiam nemhogy nem volt szószátyár, de beszélni se nagyon volt hajlandó. Az óvodában se igen lehetett belőle kikönyörögni egy mondatot se.

Történt egyszer, hogy a dolga végeztével, nem tudta felhúzni a nadrágját, de még a kiskatyájával se boldogult. Így hát, letolt nadrággal vonult ki az

óvoda folyosójára, majd megállt az óvónéni előtt, és bánatos szemekkel kérte a segítségét, de egy szó nem sok, annyit se mondott. Az óvónéni, jó pedagógusként így szólt a hozzá:

– Ádámkám, mondd szépen, hogy kérlek, segíts!

Ádám azonban továbbra is csak állt, és szomorú szemekkel nézett a nevelőre. Az óvónéni közölte a gyerekekkel, hogy addig nem hajlandó segíteni, míg legalább egy szóval nem kéri.

De Ádám nem adta fel! Több mint tíz percen keresztül nézett farkasszemet egymással a gyerek és a felnőtt. Végül az óvónéni tette le a fegyvert, meghajlott a gyerek előtt, aki addig, gyakorlatilag egy szál pöcsben állt előtte. A nadrág a helyére került. Antiszáj győzött!

Fegyelmezésből is megárt a sok

Kitti lányom pont ellentéte Ádámnak, az antiszájnak. Cserfes, pici lány volt, akinek mindenről megvolt a maga véleménye, aminek mindig hangot is adott. Aggódtam is eleget, mi lesz vele az oviban, nem fogja-e az örületbe kergetni az óvónéniket?

A beiratkozás után, hazafelé menet, már sokadszorra figyelmeztettem, hogy az oviban rendesen kell viselkedni, és az óvónéniknek se beszélhet vissza. A lányom végül megunt a folyamatos „szekálását”, és így fakadt ki:

– Jól van már, ne fossál! Ezerszer megmondtam, hogy nem pofázok vissza az óvónéniknek, szót fogadok, nem politizálok. Majd otthon leszek hülye.

Betartotta.

A fagyvi visszanyal

Zita egészséges fejlődésű gyerek volt: futott, rohangált, ugrált, fára mászott. Édesanyja sokszor mondta neki, hogy: Ne mássz oda, mert leesz a fene! Igen ám, de az anyuka apró termetű nő volt, hokedlire állva tudta csak megpucolni az ablakokat. Egy ilyen alkalommal, a cserfes alig kétéves leányzó megállt mellette, felnézett rá, majd csípőre tett kézzel az alábbi kérdést intézte anyukájához:

– Anya, akkor most téged is leesz a fene?

Ki a hibás?

A kis Évi négyévesen divattervezőnek készült, és ami anyag a kezébe akadt, azt mindet átszabta babaruhának.

Erre a sorsra jutott a vadonatúj kétrészes fürdőruhája is. Amikor nagymamája meglátta, csak annyit mondott:

– Na, ezért agyonvág az anyád!

Nagyjából sejtette, hogy a mondat semmi jót nem jelent, ezért ahogy anyukája belépett az ajtón, ezzel fogadta:

– Nagymama mondta, hogy varrjak ruhát a babámnak! Őt kell agyonvágni!

Ne legyenek irigyek!

A kis Luca falun nevelkedett. A szomszédban és a saját veteményesükben is rengeteg krumpli nőtt. Luca gyakran játszott a kertbe, amit a szomszédtól nem választott el kerítés.

Egy napon a kis vödröcskéjével indult ki a kertben, s bizony, se a szülők, se a nagyszülők, hangját se hallották egész délelőtt. Már ebédhez készülődött a család, amikor szölongatni kezdték Lucát. A kislány csak odakiáltott az anyukájának, hogy mindjárt megy, csak még befejezi, amit csinál. Ám teltek, múltak a percek, de Luca csak nem akart bejönni a kertből. A nagyapja ment ki érte. Döbbenten látta, hogy csöpp lány a vödröcskéjéből valamit pakol a krumpli levelére.

– Lucácska! Mit csinálsz?

– Áthordom hozzánk a szép bogarakat. Julis néniéknek olyan sok van, nekünk meg egy se volt. Biztos szívesen adnak belőle nekünk is.

Az öreget kicsit se akarta megütni a guta, amikor kiderült, Luca a krumplibogarakat szállította át a saját, frissen permetezett krumplijukra. A kislány jó munkát végzett, mert a szomszéd krumpliján alig maradt kártevő. Cserében az övéken jócskán megsaporodtak.

Ez bizony kellemetlen

Nóri az anyukájával vásárolt. Már a pénztárnál álltak sorban. Az előttük lévő férfi elpukkantotta magát. Nem túl hangosan, de ahhoz eléggé, hogy a mögöttük lévő anyuka és a pici lány meghallja. Nóri ráadásul pont fenékmagasságban volt, ő telibe kapta a hangot és a szagot is. A férfi valószínűleg amúgy is kínosan érezhette magát, de remélte, hát-ha nem jönnek rá, ki volt a „tettes”. Ám a pici lány alapjaiban zúzta szét a reményt, amikor odatípett a bácsihoz, megrángatta a zakója csücskét, és csi-lingelő hangon csak ennyit mondott:

– Pú, bácsi, pú!

A horror háza

Ez az eset bizony velem esett meg. Hároméves lehettem, izgága, pici lány. Egy szép napon azzal szórakoztattam magam, hogy a hosszú verandán végighosszig rohangáltam, miközben a nyitott ablakokat kerülgettem. Anyukám a konyhában csinált valamit, sanszos, hogy tán épp főzött. Onnan kiabált ki:

– Noncsi, ne rohangálj, mert ha elesel, elvágom a nyakad!

Persze én, fittyet hányva az anyai fenyegetésre, rohangáltam tovább. No, nem sokáig, mert sikerült lefejelnem az egyik nyitott ablak sarkát. A homlokomon azonnal emelkedni kezdett kifelé egy spéci kis púp. Nyilván torkomszakadtából üvöltöttem, anyukám kiugrott a konyhából, és azonnal felmérte

a helyzetet, majd cselekedett: viasszaszaladt a konyhába egy nagy késért, hogy a dudort gyorsan visszanyomja. Ám belőlem előtört a pánik, s amint megláttam, hogy anyukám a konyhakéssel rohan felém, még egyet csavartam a hangerőn:

– Anyucikám, szépen kérlek, ne vágd el a nyakam! Nem leszek többet rossz, csak ne vágd el a nyakam!

Szegény anyukám, hiába mondta, hogy dehogy akarja ő a nyakamat elvágni, csak a púpot akarja lenyomni, mielőtt olyan lenne a fejem, mint aki lenyelt egy komplett méhkast, én bizony már nem hittem neki. Csak rohantam előre, ő meg utánam a nagykéssel. Ha ezt Ranschburg Jenő látta volna! Szerintem minden gyerekkori és jelenleg problémámat erre eredeztette volna vissza.

Az analógia, az analógia

Ádám fiam imádta az elemes játékokat. Ám, ha néha csendre vágytunk, vagy épp a játékidőnek akartunk véget vetni, akkor nemes egyszerűséggel közöltük a fiammal, hogy a játék pihen, mert kimerült az eleme.

Egy nap, valamire megkértem Ádámot, amit nagyon nem volt kedve megcsinálni. Így hát, fogta magát, elterült az ágyon, és miután a beszéde még hagyott maga után némi kívánnivalót, csak ennyit mondott:

– Sajnálom, kimerült „elele”.

Szegény, éhező kisgyerek!

Kitti lányom már kétéves korában is rendesen el volt látva nyelvvel. Ezzel nem is lett volna baj, csak hogy az én kis szentem, valamiért imádott – nem hogy füllenteni, de – ordas nagy hazugságokat kitalálni.

Egy alkalommal az édesapja vitte magával az apai nagymamájához, ahol persze, azonnal kínálgatták mindenféle földi jóval. Az én kicsi lányom hatalmasat sóhajtott, majd ez hagyta el a száját:

– De jó, hogy vagytok ti nekem, mert otthon anya nem ad nekem enni, csak romlott husikát, azt is keveset.

Még szerencse, hogy csemetém inkább hajazott egy kiscigányra, mint valami kornyadó virágszálla. Így elkerülhettem a komolyabb számonkérést és a gyermekvédelmi látogatást.

Szólíts mindent és mindenkit a saját nevén!

A kis Rékát a szülei igen korán megtanították arra, hogy hívják. Szépen el is tudta sorolni anya nevét, apa nevét, a sajátját, a tesójáét is. Megtanulta, hogy mindenkinek két neve van, és ha megkérdezik, hogy hívják, akkor úgy illik bemutatkozni, hogy mind a kettőt megmondja. És nyilvánvalóvá vált számára, hogy a családjukban mindenki Szabó.

Épp ezt gyakorolták akkor is, amikor az anyukájával a piacra mentek. Az egyik stand előtt a kislány így szólt az anyukájához:

- Anya, vegyünk dörögdinnyét!
 - Az nem dörögdinnye, hanem görögdinnye.
 - Értem. Dörögdinnye...
 - Nem. Görög! Ki tudod te azt mondani! Halljam: görög! És már meg is vesszük!
 - Görög!
 - Ügyes vagy!
- A beígért jutalom nem is maradt el: a görögdinnye a kosárban landolt.
- Akkor hogy hívják ezt a dinnyét?
 - Szabó Dörög!

Kínos

Nóra már stabilan szobatiszta volt, de – mint mindenki másnál is – ha menni kellett, akkor menni kellett. Egy alkalommal, a város főterén érte el a pisilhetnék. Édesapja – jobb híján – keresett egy eldugottabb bokrot, és a kislányt kicsit felemelve segítette hozzá, hogy könnyítsen magán. Ám Nóri nem ivott célzóvizet, így sikerült lepisilnie az apukája cipőjét, de még bele is csurrant egy kevés. Nyilván, apuka nem lett kisimult, közölte, hogy ő többet tutira nem fogja megpisiltetni a kislányát.

Telt, múlt az idő. Nóri és az édesapja megint a városban sétált, és – mikor, hol máskor? – a kislányt megint csak szőlította a természet. Az apuka felmérte a terepet, hová tudná elvinni a leányzót, közben nyugtatta és türelemre intette Nórát:

- Várj egy kicsit! Tartsd vissza!

Nóra azonban úgy gondolta, hogy előző „baleset”

miatt nem siet az apukája, így hát, jó hangosan, hogy a környéken mindenki biztosan meghallja, így szólt az apukájához:

– Apuci, már nagyon kell! Vigyél el pisilni, ígérem, nem pisilek bele a cipődbe!

Mindegy az, csak könyv legyen!

A nővérem kisgyerek kora óta imádott olvasni. Abszolút mindenevő volt az olvasás terén. Olvasott reggel, délben, este. Paplan alatt, paplan fölött, de még ott is, ahová teljesen más okból szoktak járni az emberek. Ha belemerült egy könyvbe, se látott, se hallott. Az se igazán érdekelte, ha a család többi tagja már vitustáncot járt a vécéajtó előtt. Amíg az adott fejezetet be nem fejezte, kiobbantani se lehetett a retyóról.

Egy alkalommal édesapám megelégelte, hogy a nővérem a vécén elégíti ki a kultúrszomját, és az épp akkor olvasott könyvet kicserélte a Balgák bölcsessége című műre. Majd várta a hatást, és főleg a nővérem reakciójára volt kíváncsi.

Eltelt egy nap. Semmi. Kettő... Semmi. Már egy hét is eltelt, de bizony a tesóm nem nyilatkozott a „merényletről”. Végül, apukám adta föl, és rákérdezt:

– Nem tűnt fel, hogy kicseréltem a könyvedet?

– Ja, de. De az se volt rossz, amit a helyére tettél. Már azt is kiolvastam.